

Στην προ Ολυμπιακών αγώνων και προ αεροδρομίου «El. Venizelos» Ελλάδα, η οδός **Ηρακλείτου**

ήταν, αν υπήρχε, στενός χωματόδρομος. Όπως οι περισσότεροι, δηλαδή, δρόμοι στην μεταπολεμική πρωτεύουσα που πάλευε να βγει από την φτώχεια και τη μιζέρια.

Η θυελλώδης και άναρχη «ανάπτυξη» της Ανατολικής Αττικής αμπαλαρισμένη από νεόπλουτα όνειρα, δανεικά χρήματα και αλλοδαπά εργατικά χέρια, απαιτούσε και έργα υποδομής. Κεντρικό αποχετευτικό αγωγό μπορεί να μην είχε, αλλά οδικό δίκτυο έπρεπε να έχει. Διαφορετικά, θα ήταν μια Ελληνική εκδοχή του Κισινάου ή κάποιας πόλης της Υπερδνειστερίας.

Για τον μονίμως αλληθωρίζοντα προς Δυσμάς, ευρωλιγούρη (δανεικός, Ζουράριος όρος) Έλληνα, η εποίκιση της Ανατολικής Αττικής ήταν ένα El Dorado. Τι προοπτική! Αν απλώθηκε ασφαλτος πάνω σε αμπελώνες, αν έκατσαν ογκόλιθοι από εκατοντάδες κυβικά μπετόν πάνω σε κοτέτσια, κι αν έσκαψε χιλιάδες βόθρους, δεν είχε ιδιαίτερη σημασία.

Η **Ηρακλείτου** λοιπόν, ενώνει την Αναπαύσεως με τον τερματικό σταθμό του μετρό, Δούκισσας Πλακεντίας. Επειδή, τα τελευταία 12 έτη, αν δεν την διασχίσω τουλάχιστον άπαξ ημερησίως, την διαπερνώ δις, εκτιμώ ότι αποτελεί ένα άριστο πεδίο κοινωνιολογικής μελέτης.

Η σχεδίαση της κατ' αρχήν, προϊόν, προφανώς, ποικιλότροπων διαδικασιών των απαλλοτριώσεων είναι μια, σχεδόν, μαιανδρική διαδρομή. Η ευθεία μπορεί να είναι η συντομότερα οδός, ενίοτε όμως δεν είναι η φθηνότερη. Για την ποιότητα του οδοστρώματος, ούτε λόγος. Ακόμα και τα κουρασμένα τεσσαρακονταετίας 2CV σπινάρουν (και) στην κατηφόρα. Όταν δε, είναι βρεγμένη, χτενίζεσαι.

Επιπροσθέτως, οι καταρρακτώδεις βροχές που εν είδει τροπικών φαινομένων πλήττουν την

πολύπαθη Αττική γη, φανερώνουν, ενίοτε, τις ελλείψεις υποδομών. Πλημμυρίζουν οι υπόγες, των κατοικιών των παρόδων, πετσικάρουν οι αυτόματες πόρτες τους από την πίεση των ατίθασων όμβριων υδάτων και αναγκάζουν τα Πορσικά και τα SUV να βγουν από τα κτισμένα τρίςβαθα, ώστε να σωθούν από τον πνιγμό τα πολλά κυβικά τους. Κι όταν αργότερα κοπάσει η καταιγίδα, απλώνουν οι πληγέντες τα χαλιά, τα νοικοκυριά τους, να στεγνώσουν της ιλύος.

Με τρεις σταθμούς καυσίμων, βουλκανιζατέρ, συνεργεία, ξυλάδικα, αίθουσες γυμναστικής, πολεμικών τεχνών, ζαχαροπλαστεία και δεκάδες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται κυρίως στο χώρο της εστίασης, απέκτησε μια ζωντάνια που δεν είχε ποτέ.

Μέσα από τούτη τη ζωντάνια και τις δραστηριότητες της, αποκαλύπτονται η καθημερινότητα, οι συνήθειες, οι δυσλειτουργίες του νεοΕλληνα. Αναλυτικότερα:

Καθώς δεν υπάρχει πρόβλεψη για θέσεις στάθμευσης μπροστά στα καταστήματα ο κάθε χειριστής παρκάρει όπου και όπως βολεύεται. Κοστουμαρισμένοι γιάπηδες τηλεφωνούν εν μέση οδώ με τα *al arm* αναμμένα, τυπικό

διαβατήριο του κάνω ότι γουστάρω:

«- δεν βλέπεις τα

al arm;

»

. Μαμάδες κλείνουν διπλοπρακάροντας άλλες μαμάδες

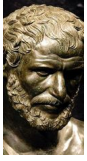
«- μα ούτε πέντε λεπτά δεν έκανα!»

Στο φούρνο με τα πλουσιότερα και νοστιμότερα, πολύχρωμα, πλαστικά εδέσματα, οι χειριστές σταματούν με μια άνευ προηγουμένου επίδειξη οδικής ανικανότητας και κοινωνικής αδιαφορίας. Οι τολμηρότεροι, κάθονται κιόλας να απολαύσουν τα αφεψήματα, συντροφιά με τη διάχυτη ψαρίλα από το παρακείμενο ιχθυοπωλείο και την πλούσια από CO₂

α

τμόσφαιρα, εκ του πλήθους των διερχομένων οχημάτων, συνεπικουρούμενη από την εξαίρετα υψηλή στάθμη θορύβου.

Τραπεζάκια πάνω σχεδόν στο δρόμο όμως, διατηρούν και άλλα καταστήματα όπου συχνά φιλοξενούν τολμηρούς θαμώνες με όχι ιδιαίτερα ευαίσθητη την αίσθηση της ακοής, υποθέτω. Η πόλις βοά, σε πείσμα των βαρήκων.

Από το κυκλοφοριακό της **Ηρακλείτου**, αυτό που απουσιάζει είναι η λογική. Η συντριπτική πλειοψηφία κινείται εκνευριστικά αργά. Παππούδες και Θειάδες ξεκινούν από τα φανάρια στο πλαίσιο ενός αμείλικτου ανταγωνισμού βραδυπορίας, μπλοκάροντας και τις δύο λωρίδες. Αλλά και Μανούλες και Πιπίνια, κάθε λογής ψυχρόαιμο πλάσμα που έχει καταφέρει να σταματήσει το χρόνο.

Χαμογελώντας περιπαθώς σε μια κατάσταση ανελέητης Νιρβάνας, συνομιλώντας στο κινητό, φράζουν το δρόμο σε έναν άνθρωπο (που θα έγραφε και ο Χικμέτ), με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα από τα αντιαρματικά του Erwin Rommel στην D Day. Κοντά τους και η συμπαθής φυλή των πολλών

Db

που ακούει ακατάληπτο ελληνικό στίχο, ντυμένο ενίοτε με ινδικό μουσικό σαρίκι μα και άλλες ανεξερεύνητες μουσικές(;) φόρμες, δημιουργίες ταραγμένων ψυχικών κόσμων, οι οποίες δεν δυσκολεύονται να βρουν ευήκοα(;) ώτα.

Οδός Ηρακλείτου. Αλλού με αδικαιολόγητα τετράφαρδη διαχωριστική νησίδα, που δεν χρησιμοποιεί κανείς, που κατατρώνει το ζωτικό πλάτος του δρόμου, απεριποίητη και κακόμοιρη, αλλού με ουρές στα φανάρια και τους "έξυπνους" που τις υπερφαλαγγίζουν γιατί βιάζονται.

Οδός Ηρακλείτου. Ένας μικρός καθρέπτης μιας κοινωνίας νιόφερτης, που ανατρέπει άρδην τη σοφία του προγόνου μας: *«Ποταμώ ουκ έστιν εμβήναι δις τω αυτώ».* *μας είχε πει ο Εφέσιος,*
δηλαδή, δεν μπορείς να μπεις δυο φορές στο ίδιο ποτάμι .

Και δις και τρις και πολλάκις και καθημερινώς, δυστυχώς. Η νεοελληνική πραγματεία έχει ισοπεδώσει κάθε σοφία στο διάβα της.

